

Szymon Podwin, Niezmienna

Nie do ruszenia niczym świętość
Niepospolita dni przeciętność
Co snuje się wśród niemych świadków
Szlakiem pisanych nam przypadków.

Rozgrzesza ludzi z wielkich czynów
Wolności skrępowanej przymus
Lecz każdy zawsze jest tu w stanie
Zaczęty swój dotańczyć taniec!

Tylko ja w sobie się nie mieszczę
Bo ogranicza mnie ta przestrzeń!

Rozsądek czuje się potrzebny
Niczym Król życia pośród biednych
Bo tym się mądrość też wyraża
Że może na samotność skazać.

Bo stała i niezmienna losu-
To się wyłaniać wciąż z chaosu
O jakiej myśleć więc obronie
Gdy na początku widać koniec?